

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Kohoutem
sídlem 1. máje 97/25, Liberec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. 39421/22/5200-10421-705721

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 10. 2022, č. j. 39421/22/5200-10421-705721, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Miroslava Kohouta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 23. 9. 2020, č. j. 1289676/20/2604-50521-508139. Tímto rozhodnutím správce daně žalobci vyměřil na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019 daň ve výši 262 081 Kč, daňovou ztrátu ve výši 0 Kč a daňový bonus ve výši 0 Kč.
2. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 30. 3. 2020 podal žalobce daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2019, v jehož příloženém komentáři uvedl, že v roce 2019 byl vrácen předchozímu zaměstnavateli X podle rovněž příloženého usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci neoprávněně vyplacený příjem ve výši 600 000 Kč a toto vrácení příjmů bylo promítnuto do daňového přiznání za rok 2019 dle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Doloženo bylo rovněž potvrzení o provedení platby. Tímto způsobem žalobce postupoval poté, co stvrzením o vrácení předmětného příjmu neuspěl v dříve zahájeném doměřovacím řízení za zdaňovací období roku 2015, kdy byl příjem původně zdaněn. Dne 13. 5. 2020 vydal správce daně výzvu k odstranění pochybností, ve které uvedl, že mu není známa souvislost mezi údaji uvedenými v daňovém přiznání, na potvrzení příjmů a dalšími přílohami daňového přiznání a ustanovením § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Žalobce reagoval, nicméně správce daně uzavřel postup k odstranění pochybností se závěrem, že ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů nelze v tomto případě aplikovat, neboť zaměstnavatel Finah s.r.o. v roce 2019 žalobci žádnou mzdu nezúčtoval a nevyplácel. Na tomto nosném důvodu správce daně vystavěl shora označené prvostupňové rozhodnutí, dle něž žalobce neprokázal oprávněnost snížení základu daně z příjmů fyzických osob za rok 2019, a to ani přes dílčí úpravu daňového tvrzení v rámci odpovědi na výzvu k odstranění pochybností.
3. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňový platební výměr žalovaný. Ten v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména popsal svůj náhled na výklad ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Dle žalovaného žalobce podle předmětného ustanovení postupovat nemohl. První věta § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů umožňuje poplatníkovi, který vrátí příjem zahrnutý v předchozích zdaňovacích obdobích do základu daně, snížit své příjmy ve zdaňovacím období, ve kterém k vrácení příjmů došlo. Tato část ustanovení se týká výhradně poplatníků s příjmy podle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů, kteří nevedou účetnictví, nevztahuje se však na žalobce, který měl příjmy dle § 6 zákona o daních z příjmů. Žalobce nemohl postupovat ani podle posledních dvou vět ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů, protože dle této úpravy lze snižovat příjem ze závislé činnosti v rámci kalendářních měsíců ve zdaňovacím období, ve kterých došlo k vrácení příjmu, a to pouze do výše, ve které

byl poplatníkovi zúčtován. Zákon tak implicitně říká, že je možné provést úpravu v případě příjmů ze závislé činnosti pouze u stávajícího zaměstnavatele, u kterého je poplatníkovi příjem stále zúčtováván.

4. Již ze skutečnosti, že se příjem snižuje v rámci kalendářních měsíců, je zřejmé, že tak je možno postupovat pouze u zaměstnavatele, který zúčtovává mzdu měsíčně, a ne v rámci daňového přiznání, které se podává za zdaňovací období, kterým je v daném případě kalendářní rok. Z následující věty pak vyplývá, že u takového zaměstnavatele musí být mzda v době vrácení příjmu skutečně zúčtovávána, neboť jen tak lze dostat podmínky, že příjem za kalendářní měsíc může být snížen jen do výše, ve které byl poplatníkovi zúčtován. Úpravu není možné provádět v rámci daňového přiznání odpočtem vráceného příjmu od příjmu, který poplatníkovi zúčtoval a vyplatil jiný plátce daně. Žalovaný nesouhlasí s žalobcem vyčíslenou výší přeplatku, který mu měl vzniknout. Vrácení příjmu žalobce zaměstnavateli mělo vlivem souběhu příjmů (žalobce, který měl příjmy od dvou zaměstnavatelů, se v rámci daňového přiznání za rok 2015 dostal do výše příjmů, u níž byl povinen zaplatit solidární daň) skutečně dopad do jím zaplacené daně. Žalobce postupoval správně, když podal dodatečné daňové přiznání za rok 2015, neboť jedině tímto postupem bylo možné předmětnou daň vypořádat ve správné výši. Postup správce daně v doměřovacím řízení za rok 2015 byl zbytečně formalistický, žalobce si však nepodal odvolání. K narušení daňové spravedlnosti nedošlo, když existoval způsob, jak docílit vrácení odvedené daně. Žalobce jej však plně nevyužil a k rozporu s § 8 odst. 2 daňového řádu nedošlo.
5. Žalovaný dodal, že v souladu s judikaturou při výkladu § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů hleděl také na smysl a účel právní úpravy. Uvedené ustanovení však na žalobcovu situaci nedopadá a postupem zvoleným žalobcem nelze dospět ke správnému zjištění a stanovení daně. Odvedené zálohy je možno vypořádat pouze u plátce daně, který je za daňový subjekt odvedl. V tomto případě by situace mohla být částečně řešena i u poplatníka (žalobce), a to prostřednictvím dodatečného daňového přiznání za rok 2015. Platební výměr správce daně není nesrozumitelný ani překvapivý. Bylo zřejmé, v čem spočívaly pochybnosti správce daně. Již z tvrzení žalobce v podání ze dne 30. 3. 2020 plyne, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Výzva správce daně k odstranění pochybností byla srozumitelná. Žalovaný korigoval správce daně, když objasnil, že předmětný vrácený příjem je nepochybně příjmem ze závislé činnosti.

II. Žaloba

6. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení, načež uvedl, že finanční orgány nesprávně vykládají ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Žalobce splnil podmínky tohoto ustanovení, které zachycuje daňový časový princip, dle něž se vrácené příjmy zahrnují do základu daně v roce jejich vrácení. Žalobce odkázal na komentářovou literaturu a judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, dle níž je třeba šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod. Je zřejmé, že ke zdanění příjmu v minulosti došlo a tento důvod následně odpadl. Bylo by nespravedlivé tuto skutečnost nezohlednit. Cílem správy daní není maximalizace zisku státu, nýbrž správné stanovení daně. Ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů stanoví obecný princip a umožňuje vrácení dříve vyplaceného příjmu proti aktuálním měsíčním příjmům. Při výkladu uvedeného ustanovení je třeba zohlednit princip *in dubio mitius*.

7. Výklad žalovaného, že řešené ustanovení je použitelné pouze v případě příjmů dle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů, je nepřiměřeně zužující a vede k horizontální nerovnosti ve zdanění, kdy záleží na tom, zda pracovněprávní vztah, z něž příjem vzešel, stále trvá. Změna zaměstnavatele nemůže být objektivní skutečností vyvolávající nutnost rozdílného zacházení s daňovými subjekty. Žalovaný hledá zástupný důvod, aby nemusel připustit vrácení daně. Žalovaný zvolil mechanickou aplikaci práva vedoucí k nerozumným výsledkům, jeho reakce na odvolací námitky je obecná. Žalobce nesouhlasí ani s pasáží napadeného rozhodnutí týkající se jemu vzniklého přeplatku. Byla to jeho odměna, která byla státem zdaněna. Žalobce tedy uhradil daň, byť prostřednictvím tehdejšího zaměstnavatele – plátce, proto mu s ohledem na vrácení příjmu vznikl přeplatek, jehož výše však není hlavním předmětem tohoto řízení.
8. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že jediný možný způsob řešení nastalé situace je podání dodatečného vyúčtování či dodatečného daňového přiznání za rok 2015. V případě osob s příjmy dle § 7 či § 9 zákona o daních z příjmů a zaměstnanců pracujících u totožných zaměstnavatelů by byl dle tohoto závěru správný postup dle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů, v případě zaměstnanců, kteří změnili zaměstnavatele, je nutno postupovat dodatečným daňovým přiznáním. K takovému rozčlenění není žádný logický důvod, druhá skupina by jako jediná nebyla chráněna před prekluzí svého nároku s ohledem na úpravu § 148 odst. 1 daňového řádu. Závěr správce daně o tom, že není jasné, dle jakého ustanovení žalobce postupuje, byl pro žalobce překvapivý. Není zřejmé, zda správce daně setrval na svém názoru, že vrácený příjem není příjmem ze závislé činnosti. Některé závěry správce daně se objevili až ve stanovisku k podanému odvolání. Ve výzvě ze dne 13. 5. 2020 nebyla uvedena žádná konkrétní pochybnost. Napadené rozhodnutí vady platebního výměru, který je nepřezkoumatelný a nezákonný, bagatelizuje, a svou nekonzistentností vytváří zmatky v daňovém řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v písemném vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V podstatném rozsahu pak zopakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Trval na svém výkladu § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Uvedl, že v žalobcem zmíněném rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22 Af 11/2015-27, měl daňový subjekt příjmy podle § 7 zákona o daních z příjmů, pročež je rozsudek na řešený případ nepřiléhavý. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, který mírnější řešení nepřipouští. Závěry žalovaného byly dostatečně odůvodněny. Způsob, jakým by bylo možné žalobci vrátit odvedenou daň z vráceného příjmu, existoval, žalobce jej však nevyužil. Výklad žalovaného je souladný s textem i smyslem a účelem zákona. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí vyčíslil skutečný přeplatek a vysvětlil, že žalobce postupoval správně, když podal dodatečné daňové přiznání za rok 2015, kde bylo možné daň vypořádat. Nárok na vrácení odvedených záloh má plátce daně, u nějž je možné situaci řešit formou dodatečného vyúčtování. Situace by však mohla být řešena i u poplatníka formou dodatečného daňového přiznání za rok 2015. Závěry správce daně nebyly překvapivé, rozhodnutí orgánů obou stupňů tvoří jeden celek a nejsou nepřezkoumatelná i přes dílčí odlišnost v závěrech, kdy žalovaný správce daně korigoval, pokud jde o povahu vráceného příjmu.

IV. Replika žalobce

10. V podané replice žalobce uzavřel, že žalovaný pouze opakuje argumenty z napadeného rozhodnutí. Zopakoval, že výklad žalovaného je nepřiměřeně zužující. Žalovaný nebere v potaz, že v daném okamžiku již neexistuje vztah plátce – zaměstnanec mezi společnostmi Finah s.r.o. a žalobcem. Řešení formou dodatečného daňového přiznání za rok 2015 nedává smysl s ohledem na plynutí lhůty pro stanovení daně. Žalobce předal správci daně celé účetnictví společnosti Finah s.r.o.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Podstata sporu spočívá v interpretaci § 5 odst. 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Toto ustanovení uvádí, že *o příjem zahrnutý do základu daně (dílního základu daně) v předchozích zdaňovacích obdobích, který byl vrácen, se sníží příjmy (výnosy) anebo se zvýší výdaje (náklady) ve zdaňovacím období, ve kterém k jeho vrácení došlo, za předpokladu, že pro jeho vrácení existuje právní důvod a vrácení příjmů není zachyceno v účetnictví nebo v daňové evidenci poplatníka při zjištění základu daně (dílního základu daně) podle § 7 a 9. Obdobným způsobem se postupuje v případě výdajů (nákladů) uplatněných jako výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, při nedodržení stanovených podmínek pro jejich uplatnění jako výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů. Jedná-li se o částky uplatněné jako výdaj (náklad) v předchozích zdaňovacích obdobích, u kterých existuje právní důvod k jejich vrácení příjemcem, zvyšují se o tyto částky příjmy (výnosy) nebo se*

sníží výdaje (náklady) ve zdaňovacím období, kdy odpadl právní důvod k jejich uplatnění, za předpokladu, že vrácení nebylo zachyceno v účetnictví nebo v daňové evidenci poplatníka při zjišťování základu daně (dílního základu daně) podle § 7 a 9. O příjem ze závislé činnosti zahrnutý v předchozích zdaňovacích obdobích do dílního základu daně (základu pro výpočet zálohy na daň), k jehož vrácení existuje právní důvod, lze snížit u poplatníka příjem ze závislé činnosti v kalendářním měsíci, popř. v následujících kalendářních měsících ve zdaňovacím období, ve kterém k jeho vrácení došlo. Příjem za daný kalendářní měsíc však může být snížen pouze do výše, ve které byl poplatníkovi zúčtován.

13. Zdejší soud se s výkladem citovaného ustanovení, jak jej přednesl žalovaný, neztotožňuje. Pokud jde o jeho první větu, je názor žalovaného, že zde zakotvené pravidlo se týká pouze daňových subjektů, jež mají příjmy dle § 7 či § 9 zákona o daních z příjmů, rozporný se smyslem a účelem zákona, a ani ryze jazyková metoda výkladu nevede k žalovaným prezentovanému závěru. Zákon o daních z příjmů zde ve vztahu k vrácenému příjmu vyjadřuje základní princip směřující k tomu, aby bylo adekvátním způsobem reagováno na situaci, kdy daňový subjekt v minulosti v domnění, že má příjem, takový příjem zdanil,

nicméně se následně ukázalo, že příjem musel vrátit (v podstatě jej neměl), a jeví se proto spravedlivým mu, zjednodušeně řečeno, vrátit uhrazenou daň z příjmu.

14. Nejde však o vrácení v pravém slova smyslu, jako spíše o daňové zohlednění takto nastalé situace, neboť částka, kterou daňový subjekt postupem podle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů získá, nebude vždy zcela přesně odpovídat částce, kterou v minulosti na daň z později vráceného příjmu vynaložil. Je tomu tak proto, že ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů řeší tyto situace úpravou základu daně ve zdaňovacím období, v němž k vrácení příjmu došlo. V mezidobí však mohlo dojít např. k prosté změně sazby daně či mohl daňový subjekt v jednom z relevantních zdaňovacích období (v době vzniku příjmu/v době jeho vrácení) hradit z důvodu výše svého příjmu solidární daň a ve druhém nikoli. Jde však o řešení, které zákonodárce zvolil, a není důvod jej nerespektovat.
15. Podstatné však je, že nutnost vrátit příjem bezpochyby může nastat a také v praxi nastává u nejrůznějších druhů příjmů, nikoli jen u příjmů dle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů. Není přitom důvodu, a z textu zákona to ani nevyplývá, aby se u jiných typů příjmů shora nastíněný princip neuplatnil. Tomu nebrání skutečnost, že ustanovení § 5 odst. 6 v navazujících větách zakotvuje pro jiný typ příjmů speciální podmínky či limitace. Úvodní věta řešeného ustanovení stanoví obecný způsob řešení popsané situace, k němuž lze přistoupit při naplnění dvou stanovených podmínek. První podmínkou je existence právního důvodu pro vrácení příjmu. Tato podmínka je dle textu zákona i logiky věci platná obecně pro jakýkoli druh příjmu. Proto v jejím případě zákon nepřipojuje odkaz na konkrétní paragrafy upravující ten či onen druh příjmu, a podmínku tak stanovuje bez dalšího pro všechny případy.
16. Druhá podmínka, tedy nezachycení vrácení příjmu v účetnictví či daňové evidenci, je relevantní pouze při zjištění základu daně (díličího základu daně) dle § 7 a § 9 zákona. Pro jiné než posledně uvedené druhy příjmů se tato podmínka neuplatní, nebo jinak řečeno, je jí v případě jiných příjmů vždy automaticky vyhověno již jen tím, že jde o jiný druh příjmu, a není tedy třeba zkoumat vedení účetnictví či daňové evidence, kterážto skutečnost má význam pouze v případě příjmů dle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů. Druhá podmínka má pouze vyloučit užití § 5 odst. 6 zákona v případech, kdy daňový subjekt s příjmy podle § 7 nebo § 9 zákona vede účetnictví či daňovou evidenci. Z jejího zakotvení však nelze dovozovat, že by se celá první věta ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů vůbec neměla týkat jiných druhů příjmů. Jedná se naopak o obecné ustanovení, které mj. jednoznačně zakotvuje časový princip, dle něž se vrácení příjmů daňově řeší v období, ve kterém k vrácení došlo, nikoli dodatečným tvrzením za období, v němž byl původně příjem zdaněn (srov. PELC, V. *Daně z příjmů*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 85; HLAVÁČ, J. a kol. *Zákon o daních z příjmů: Komentář*, Wolters Kluwer, 2017, dostupné v Systému ASPI, § 5; rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 5. 2017, č. j. 22 Af 11/2015-27). Zřejmou nevýhodu varianty řešení dodatečným daňovým přiznáním za původní období, pokud by se uplatňovala, s ohledem na plynutí lhůty pro stanovení daně žalobce přiléhavě popsal v žalobě.
17. Poslední dvě věty ustanovení § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů pak nad rámec shora popsaného obecného principu upravují speciální limitace, jež se uplatňují v případě příjmů ze závislé činnosti dle § 6 zákona. Ani ve výkladu této pasáže se však soud s žalovaným neshoduje. Zákon zde neuvádí, že by v případě příjmů ze závislé činnosti nebylo možno

vrácení příjmu tvrdit a prokazovat v rámci daňového přiznání, neuvádí ani, že jím předvídaný postup lze využít výhradně tehdy, jestliže vrácený příjem pocházel od zaměstnavatele, u něhož je daňový subjekt doposud zaměstnán, a který tedy daňovému subjektu doposud příjmy zúčtovává. Výklad žalovaného soud považuje za pokřivený, neodpovídající ani výslovnému textu zákona, ani jeho účelu a smyslu.

18. Žalobce důvodně argumentuje nerovností, k níž by výklad žalovaného musel nutně vést. Není racionálního důvodu, proč znevýhodňovat daňové subjekty, jež v mezidobí před vrácením příjmu změnilo zaměstnání (což je skutečnost zcela běžně nastávající), oproti těm, které zaměstnání nezměnilo. Odkaz celé první popsané skupiny daňových subjektů na řešení vrácených příjmů podáním dodatečných daňových přiznání za zdaňovací období, ve vztahu k němuž již mohla uplynout lhůta pro stanovení daně, je dobrým dokladem toho, že náhled vedoucí tímto směrem není správný. Názor, že postup dle § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů může využít také daňový subjekt, který již není zaměstnancem zaměstnavatele, od něhož mu plynul vrácený příjem, se ostatně objevuje i v odborné literatuře (srov. PELC, V. *Daně z příjmů*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 85).
19. Soud tedy shrnuje, že žalovaným podaný výklad § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů není správný. Daňový subjekt je oprávněn v rámci daňového přiznání za zdaňovací období, v němž k vrácení příjmu došlo, na podkladě uvedeného ustanovení tvrdit a dokládat, že v konkrétním kalendářním měsíci tohoto zdaňovacího období došlo k vrácení příjmu ze závislé činnosti zahrnutého do dílčího základu daně v dřívějším zdaňovacím období. Na takovou situaci lze reagovat v mezích mantinelů vytyčených ustanovením § 5 odst. 6 pro příjmy ze závislé činnosti, tedy snížením příjmů za jednotlivé měsíce od vrácení příjmu v rámci zdaňovacího období, v němž k vrácení došlo. Takto snížené příjmy ze závislé činnosti však dle poslední věty řešeného ustanovení nemohou být záporné. Není vyloučeno, aby se vrácený příjem odečítal od příjmu pocházejícího od nového zaměstnavatele, jestliže jde v obou případech o příjmy dle § 6 zákona. Stejně tak zákon nevyklučuje, aby daňový subjekt tvrdil vrácení příjmu v rámci řádného daňového tvrzení.
20. Přezkoumávané rozhodnutí je rozhodnutím o stanovení daně vzešlým z nalézacího řízení. Soud se proto zabýval výše nastíněnými otázkami relevantními pro správné stanovení daně. Není namístě, aby se soud v rámci přezkumu napadeného nalézacího rozhodnutí blíže zabýval existencí a výší přeplatku, jakožto institutu z oblasti placení daní, nikoli stanovení daně. Ostatně i pro učinění správných závěrů ohledně eventuálního přeplatku žalobce je především třeba správného stanovení daně, což je otázka, při jejímž řešení žalovaný ze shora uvedených důvodů pochybil. Rozhodnutí žalovaného však soud nepovažoval za nepřezkoumatelné, když jeho závěry byly odůvodněny a srozumitelně formulovány. Podstata pochybností správce daně plynula právě z nesprávného výkladu § 5 odst. 6 zákona o daních z příjmů. Rozhodnutí orgánů finanční správy tvoří jeden celek, přičemž je přípustné, aby žalovaný určitý závěr správce daně korigoval. Takový postup nepředstavuje vadu řízení, výsledné závěry finančních orgánů jsou pak obsaženy v rozhodnutí žalovaného.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Vzhledem k uvedenému shledal soud žalobu důvodnou. Proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc žalovanému podle § 78

- odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když oba účastníci s takovým postupem výslovně souhlasili. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.
23. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby v celkové výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 x 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21 % DPH z odměny a náhrady advokáta ve výši 2 142 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. srpna 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu

